

Organizační struktura svobodného zednářství – Humanisté, nebo satanisté?

Autor: Radomír Malý

Svobodné zednářství vždycky mělo a má dodnes dvě složky: veřejnou a tajnou. To nepopírá ani Lennhof ve svém slovníku. Je ovšem jasné, že tak jako každá lidská organizace, prošlo i zednářství od svého vzniku začátkem 18. století určitým ideovým i organizačním vývojem, aniž by tím doznaly změny jeho základní myšlenková orientace, duch a satanské zaměření.

Už ve 40. letech 18. století došlo mezi zednáři k rozkolu. Podnětem byla bula papeže Klementa XII. „In Eminentissimi“ z roku 1738, která znamenala první odsouzení svobodného zednářství ze strany Církve. Anglický zednář Michael Andrew Ramsey, který byl katolíkem, se snažil vyhnout konfliktu s Církví a proto se pokusil reformovat zednářské lóže tak, aby vnějškově navazovaly na středověké rytířské řády. Podle Ramseye se měli lóže zabývat jen uměním a vědou a dokonce být loajální jak vůči katolickému panovníkovi, tak i vůči Církví. Protože největší počáteční úspěch zaznamenala Ramseyova forma ve Skotsku, hovoříme o tzv. skotském ritu.

Ten se rozšířil především ve střední Evropě a poněvadž se jeho nositelé stavěli celkově pozitivně ke katolické Církví, stali se zednářské lóže skotského ritu útočištěm celé řady jinak poctivě věřících katolíků včetně duchovenstva světského a řeholního a vysokých církevních hodnostářů, kterým nevyhovovala barokní spiritualita a potridentská podoba katolicismu.

Zednářské lóže skotského ritu se staly v německém jazykovém prostoru a vůbec ve střední Evropě hlavním nositelem tzv. církevního osvícenství. Pod rouškou halasně proklamovaného katolicismu, ztotožňovaného s osvícenským pojetím humanity a rozumu, docházelo k pomalému, zato však systematickému rozleptávání a rozměňování katolické víry zevnitř, k popírání závaznosti dogmatu, papežského primátu, úcty Panny Marie a svatých, očištění apod. Lóže skotského ritu tedy nebyly žádnou nevinnou nebo dokonce přímo katolickou záležitostí, jak se snaží někteří historikové předkládat, ale naopak rafinovanou strategií ke zničení katolické Církve zevnitř, o čemž svědčí kupříkladu dějiny reformy císaře Josefa II. u nás a tzv. febronianistické hnutí mezi biskupy. Blíže se toho dotkneme v příslušné kapitole.

Jiné lóže však nepřijaly Ramseyův reformní plán a naopak si osvojily návrh dalšího zednáře Johna Tolanda, který zdůrazňoval na prvním místě nikoli poslušnost vůči autoritě, ale vůči rozumu. Z toho vyplývala nepřátelská nálada nejen vůči katolické Církví, ale proti křesťanství vůbec. Hovoříme o tzv. anglickém ritu. Ten se rozšířil v 18. století hlavně ve Francii, kde vyvolal rozsáhlý odpad od katolické víry pomocí Encyklopedie a osvícenských filozofů soustředěných kolem ní (Voltaire, Diderot, d'Holbach atd.).

Toto základní rozdělení svobodného zednářství trvá dodnes. Oběma ritům je společné jedno: úmysl zlikvidovat zjevenou pravdu Kristovu a nastolit panství Antikristovo. Liší se ale ve volbě prostředků, jak to provést. Zednáři skotského ritu se navenek staví ke křesťanství přátelsky, nabízejí členství v lóžích duchovním všech církví a jsou dokonce ochotni přiznat Ježíši Kristu jakousi mimořádnou moc od Boha. Tím oklamali a dodnes klamou mnoho jinak dobrých a šlechetných lidí včetně věřících katolíků. Přitom ale vedou členy lóží k protestním akcím ve svých církvích za „demokratizaci“ církevního života, katolíky vyzývají k odmítání autority a poslušnosti s cílem destabilizovat církevní organizaci, nastolit zmatek a vyvolat vlnu odpadu.

Zednáři anglického ritu naproti tomu nepokrytě dávají najevo své nepřátelství vůči křesťanství, hlásají navenek čistý deismus a „humanitu bez Boha“. Cíleně a vytrvale pracují na likvidaci katolické Církve mocenskými prostředky zvenčí a na jejich rukou lpe krev katolíků z éry Velké francouzské revoluce, španělské občanské války a částečně též bolševického panství, jak ukážeme opět v příslušné kapitole. Tomuto cíli slouží dokonalá a do detailů propracovaná organizační struktura svobodného zednářství, kterou vynikající současný znalec této problematiky Francouz Arnaud de Lassus s odvoláním na svědectví odpadlých zednářů a částečně též archivních materiálů, které se lóžovým bratřím nepodařilo ukrýt, nazývá „pyramidálním systémem“.

Světové zednářství je rozděleno na velké množství samostatných regionálních jednotek, tzv. obediencí, které jsou na sobě naprosto nezávislé. Mají různé názvy: Federace Velké lóže Anglie, Velký východ Francie apod. Lassus rozebírá francouzský Velký východ (Grand Orient). Uvádí, že momentálně v dnešní době se počet jeho členů pohybuje nad 30 tisíci, zorganizovanými ve 450 lóžích. Několik desítek těchto lóží je zcela veřejných, publikují adresy svého sídla i jména funkcionářů, jimiž jsou celou lóží na jeden rok voleni velmistr, první a druhý strážce, tiskový mluvčí a sekretář. Delegáti jednotlivých lóží se dvakrát do roka scházejí na tzv. konventu, což je vlastně jakýsi parlament Velkého východu. Konvent volí 33-členou Radu, ta zase volí prezidenta Federace lóží Velkého východu. Tato struktura je zcela veřejná a nepodléhá ani nejmenšímu stupni utajení. Není také logického důvodu, proč by se měla skrývat. V jejím programu neexistuje nic co by mohlo být v rozporu se zákonem. Federace lóží Velkého východu se věnuje rozsáhlé osvětové práci ve prospěch vědy, sponzoruje nejrůznější výzkumy, provozuje různé sociální akce apod. Netají se samozřejmě svým negativním vztahem ke křesťanství a propagandisticky velmi tvrdě bojuje ve prospěch interrupcí, což ovšem platí též o mnoha dalších organizacích a sdruženích, nemající se zednářstvím nic společného.

Mnohem důležitější je ale ta druhá, utajená struktura Velkého východu. Veřejná a neutajená Federace lóží totiž sdružuje pouze lóže nižšího stupně zasvěcení s názvem „zednář terminátor“ (učeň). Ne všechny lóže tohoto nejnižšího stupně zasvěcení jsou ovšem veřejné, i tady existují už některé lóže tajné. Lóže na stupni „zednář terminátor“, mají navenek samostatnost a oficiálně je nikdo neřídí. Ve skutečnosti však v lóži utajeně působí 10 - 15 (jedna lóže má 50 - 60 členů) členů vyššího stupně zasvěcení pod názvem „zednář tovaryš“. Ti náleží k přísně utajené lóži tohoto vyššího stupně zasvěcení a mají pověření sledovat lóže zasvěcení nižšího, podávat informace o jednotlivých členech a nenápadně ovlivňovat činnost této lóže nižšího stupně, v níž mají vystupovat jako její řádní členové, aniž by se kdokoliv dozvěděl o jejich příslušnosti k vyšší lóži. Když si vytypují někoho jako „spolehlivou“ a „schopnou“ osobu, nabídnou mu v soukromém rozhovoru mezi čtyřma očima členství v lóži vyššího stupně. Tato „lóže tovaryšů“ je zase stejným způsobem kontrolována a řízena některou lóží dalšího stupně zasvěcení pod názvem „zednář mistr“. Velký východ má celkem 33 stupně zasvěcení, ty nejvyšší mají exotické názvy:

30. Velký rytíř kádoš

31. Velký inspektor inkvizitor komandor

32. Vznešený kníže královského tajemství

33. Suverénní velký generální inspektor

Hlavní zásada, která ve Velkém východu platí, je ta, že zednář má mít o lóžích nižšího stupně zasvěcení a jejich členech dokonalý přehled, může mít znalosti i o lóžích stejného stupně zasvěcení a udržovat na této své úrovni kontakty, nemá však absolutně žádné právo být informován o lóžích vyššího stupně

zasvěcení a o tom, kdo ho vlastně řídí. Každý stupeň zasvěcení má svůj katechismus, rituál a symboly.

Zasvěcení nižšího stupně sestávají z celkem neškodných frází o humanitě a „velkém architektovi vesmíru“, od 18. stupně (Suverénní kníže růže a kříže) jsou jejich součástí magické formule, od 30. stupně (Velký rytíř kádoš) už nastupuje vzývání satana. Toto schéma s různými obměnami platí o všech zednářských obediencích. Zednářství není ničím jiným než pyramidou po sobě následujících tajných sdruženích. Jestliže ve veřejné struktuře svobodného zednářství je vedení voleno zezdola, v tajné struktuře naopak je vedení naprosto nedemokraticky určováno tak, že zednář vlastně vůbec nezná jméno toho, kdo jej řídí a kontroluje, neví ani jak vypadá.

Tato geniální důmyslnost, připomínající strukturu špionážních center, umožňuje dokonalé klamání a matení slušných lidí. Zednáři nejnižších stupňů zasvěcení skutečně zhora nic neví o magii a satanských rituálech, jimiž se zabývají lóže vysokého stupně zasvěcení, jsou informováni jen o ideologii a plánech „na své úrovni“, to znamená o sociálních, vzdělávacích, politických a jiných akcích. Neřesti a zločiny jsou vyhazeny skutečně těm nejvyšším, kteří nenápadně manipulují pro své zločinecké a satanské cíle zednáři nižších zasvěcení, mezi nimiž tvoří i značnou část, ne-li většinu, lidé v pravém slova smyslu slušní, těšící se ve svém okolí dobré pověsti a úctě.

Jen tak je možno vysvětlit, že některé obedience, zejména v anglosaské jazykové oblasti, se hlásí na nižším stupni zasvěcení dokonce ke křesťanství a že v lóžích je organizována celá řada duchovních klasických protestantských církví. A nejsou to jen pastoři racionalistické orientace, kteří považují biblické zázraky za smyšlenky, ale i upřímně zbožní a v Ježíše Krista jako Syna Božího poctivě věřící. Nemají samozřejmě tušení, že jsou manipulováni pro úplně jiné cíle a kdyby se to dozvěděli, zděsili by se. Zednářská struktura dokonalého utajení jim to však nedovoluje poznat, proto budou neustále tvrdit to, o čem jsou upřímně přesvědčeni: totiž, že zednářství je pouze humanitární institucí.

Protestantským pastorům to nezazlíváme. Jejich církve členství v zednářských lóžích bohužel nezakazují, ano, v některých případech dokonce doporučují. Pokud jsou ale v zednářských lóžích organizováni katoličtí věřící nebo dokonce i duchovní, jde v každém případě o neposlušnost církevní autoritě. Jistě, i o katolických kněžích, pokud jsou členy lóží nižšího stupně zasvěcení, platí totéž, co o duchovních evangelických církví: neví nic o satanských rituálech a zločinech nositelů nejvyšších stupňů zasvěcení. Na rozdíl od protestantů je to však neomlouvá, neboť v tom případě ignorují hlas svého nejvyššího pastýře, který jim to jasně říká a informuje je. To je třeba říci pravdivě bez ohledu na osobu.

Vážíme si zajisté českých národních buditelů, mezi nimiž bylo i mnoho katolických kněží, světských i řeholních. Jestliže však nemůžeme vytknout členství v zednářské lóži evangelíkovi Františku Palackému nebo jeho souvěrci Pavlu Josefu Šafaříkovi, neboť jejich církev jim to nezakázala, potom naopak musíme prohlásit o exjezuitech Ignáci Cornovovi a Josefu Dobrovském, že byli vůči církevní autoritě neposlušní, což neschvalujeme a nepovažujeme za vhodný příklad k následování, i když Cornovovy „Církevní dějiny“ jsou naprosto pravověrné, seriózní a pro katolíka i dnes vhodné k četbě. To ovšem neospravedlňuje jeho neposlušnost vůči papeži, kterou projevil svým vstupem do zednářské lóže. Tím spíše je nutno vyzvednout pravověrné katolické vlastence, kteří členství v zednářských lóžích odmítali: exjezuita Stanislav Vydra, piaristé Gelasius Dobner, Mikuláš Adaukt Voigt atd.

Členství katolíků v zednářských lóžích vždycky bylo a je smutnou záležitostí; katolík, který tam vstoupí, zpochybňuje své katolické smýšlení a přesvědčení v nejvyšší míře. Zednářská rafinovanost jde až tak daleko, že nabízí katolíkům členství v lóžích podvodem přes organizace, které zdánlivě nemají se zednářstvím nic společné. Takovými jsou u nás po listopadu 1989 hojně rozšířené Rotary Club a Lion's Club. Osobně znám mnoho praktikujících katolíků a duchovních, kteří se svých členstvím v těchto

organizacích naprosto netají, jsou mezi nimi i politikové křesťansky orientovaných stran. Prý rotaryáni a lionálové nemají se zednářstvím „nic společného“. Jaká je pravda? Ročenka Velkého východu Francie z roku 1976 informuje o 93 tzv. „zednářských bratrstvech“ mezi nimiž na čelném místě uvádí Rotary Club a Lion's Club. Tataž ročenka zároveň vysvětluje, co to jsou tzv. zednářská bratrstva: „Shromažďují v místních nebo na regionální rovině bratry ze všech zednářských obediencí“.

Je tedy nepochybné, že členem těchto klubů, naprosto veřejných a navenek bez nejmenšího vztahu k zednářství, se ve skutečnosti může stát jen zednář nebo alespoň člověk, s nímž se v budoucnu v zednářské lóži počítá. Tomu odpovídá i historie obou klubů.

Rotaryány založil v r. 1905 Paul Harris, bohatý advokát z Chicaga, který se netajil svou příslušností k zednářské lóži. Účelem bylo a je sdružovat ke společným akcím podnikatele a příslušníky svobodných povolání. První Lion's Club byl založen r. 1917 rovněž v Chicagu a sice Melvinem Jonesem, také svobodným zednářem. Lion's je zkratka, jež znamená „Liberty intelligence our nations safety“ (svoboda a porozumění jsou bezpečí našich národů). Lionálové sdružují především řídící a vedoucí pracovníky ze všech oborů. Francouzský Slovník svobodného zednářství (Dictionaire universel de la francmaconerie) z roku 1974 píše o obou klubech toto: „Všeobecně se soudí, že tyto kluby jsou anglosaským výronem zednářství. Tak tomu sice není, avšak nelze popřít, že co do své podstaty jsou oba kluby zednářské...“. Je možno hovořit jasněji? Vedle Rotary a Lion's Clubu jmenuje citovaný slovník též tzv., „Francouzskou ligu pro výuku a výchovu“, známou pod zkráceným názvem „Ligue de l'enseignement“.

Také ona je počítána k zednářským bratrstvům. Francouzskou veřejnost oslovila svým prohlášením ze dne 24. dubna 1980, uveřejněným v pařížském Figaru proti návštěvě Sv. Otce Jana Pavla II.: „Ostře odsuzujeme výzvu francouzského prezidenta, jež požaduje po francouzském národu, aby vše a srdečně přijal papeže Jana Pavla II. v naší vlasti. Nikdo z nás, kteří neuznáváme papežovu autoritu, nesmí být vtahován do akcí, jež podporují mravy a sociální názory katolíků...“.

Ne, katolík nesmí být naivní. Nelze zaujímat postoj typu: zednářem být nesmím, na to je exkomunikace, ale rotaryánem nebo lionálem ano, to přece nejsou zednáři. Výše uvedené citace snad jasně dokazují, že oba kluby jsou jednoznačně zednářskou záležitostí a jestliže je zednářský slovník řadí k rámci tzv. zednářských bratrstev vedle „Francouzské ligy pro výuku...“, jež se staví ke katolicismu přímo agresivně, potom jak daleko je od toho, aby rotaryáni či lionálové nevyrukovali příležitostně s podobným prohlášením? Ale i kdyby nevyrukovali, jak mohu být jako katolík na „stejně lodi“ s lidmi, kteří mají na návštěvu Sv. Otce názor, který je výše uveden? Zednářská struktura je rafinovaná a člověk bez patřičných informací je proti ní bezmocný. Proto jako katolík rád přijmu varující výroky papežů proti tomuto moru novověké společnosti a budu vděčný církevní autoritě za to, že mne brání před nástrahami pekla.